

**Van kwetsbare rouwklacht naar donderende dreiging
de Volkskrant, 13 december 2014**

Door: Biëlla Luttmer

Recensie: Een massieve Mahler, een wisselend ontvangen Requiem van Verdi, perikelen in de orkestdirectie - 2014 was voor Yannick Nézet-Séguin een kwakkeljaar, maar de chef-dirigent van het fiere Rotterdams Philharmonisch Orkest is weerbaar.

Met zijn decemberprogramma veegt hij alle mitsen en maren van tafel. Ineens is weer zonneklaar waarom de beste orkestmusici kippevel krijgen als hij op de bok klimt en we zes jaar geleden en masse verliefd werden op de brok energie uit Canada.

De compacte handbeweging waarmee hij de contrabassen en celli aanzette tot de opening van Schuberts Unvollendete had grote gevolgen. Het koele interieur in de Rotterdamse Doelen leek van kleur te verschieten. Hoog boven een stroom van kalme bastonen klonk een ontspannen hobo-solo en kreeg het koper een warm oranje gloed. Door de strijkers heen schemerde een tere klarinet. Onnadrukkelijk bracht Nézet-Séguin beweging in het andante. De symfonie had de hele avond mogen duren.

Die concentratie trok hij door naar de Nocturnes die Claude Debussy driekwart eeuw later schreef. Nézet-Séguin ziet een lijn die loopt van Schubert naar de componist die zich juist afzette tegen de Duits-Oostenrijkse traditie. Hij herkent in Debussy's vernieuwende orkestwerk de weldadige rust van Schuberts Onvoltooide. Even laat hij het orkest flink uitpakken in de tweede Nocturne, Fêtes. Dan nemen de stemmen van sirenen het over. Met twintig zangeressen die op een woordeloos 'aaa' een extra kleur toevoegen aan de orkestklank lokken de musici hun publiek naar onbekende regio's.

Voor het Stabat Mater van Poulenc kreeg het orkest versterking van Collegium Vocale Gent, het befaamde koor van Philippe Herreweghe. Van achter het orkest vermengden de stemmen zich met de instrumenten tot een schitterend kwetsbare rouwklacht. Boven het orkest zweefde op uitgekiende momenten de ijle sopraanstem van Kate Royal. Maar tegenover die pure, verstilde koorklank staan passages waarin het koor en het orkest een donderende dreiging neerzetten. Nézet-Séguin liet die extremen uitmonden in een diep doorleefd 'Amen'.

Een avond Rotterdams Philharmonisch van dit kaliber - daar kan geen cursus mindfulness tegenop.